

EU-lands formidlingsregler. Indføres der regler om krav om tilladelse til sådanne aktiviteter, vil reglerne endvidere for så vidt angår finansieringsaktiviteter udført i udlandet kun kunne håndhæves over for personer med dansk statsborgerskab eller bopæl i Danmark, og kun hvis de pågældende handlinger er strafbare efter både gerningsstedets lov og dansk lov. Dette følger af princippet om dobbelt strafbarhed, jf. straffelovens § 7, som er omtalt i afsnit 2.2.2.

På denne baggrund finder arbejdsgruppen ikke tilstrækkeligt grundlag for at anbefale en kontrolordning for finansiering af våbenoverførsler.

Sammenfattende er det således arbejdsgruppens opfattelse, at der i overensstemmelse med EU's fælles holdning alene bør kræves tilladelse til forhandling eller arrangering af transaktioner, som kan indebære overførsel af våben mv., som ejes af andre, samt aktiviteter, hvorved en person køber, sælger eller arrangerer overførsel af våben mv., som personen selv ejer.

Hvornår en person kan anses for at have købt, solgt eller arrangeret overførsel af våben mv., som personen selv ejer, jf. EU's fælles holdning, artikel 2, stk. 3, andet led, vil næppe give anledning til større afgrænsningsproblemer i praksis. Derimod kan bedømmelsen af, hvornår en person kan anses for (som mellemmand) at have forhandlet eller arrangeret transaktioner, der kan indebære overførsel af våben mv., som ejes af andre, muligvis give anledning til vanskeligheder.

Arbejdsgruppen finder det ikke muligt at fastlægge nærmere retningslinjer for denne bedømmelse, som nødvendigvis må bero på en konkret vurdering fra sag til sag. Arbejdsgruppen finder imidlertid, at formidleren må have taget aktivt del i handelen/arrangeringen af overførslen og i en helhedsbedømmelse må anses for at have haft en ikke uvæsentlig rolle i samspillet mellem overdrager og erhverver. Videregivelse alene af f.eks. oplysning om identiteten på en potentiel køber uden yderligere deltagelse i informationsudveksling, forhandling, aftaleindgåelse mv. mellem overdrager og erhverver bør således typisk ikke være tilstrækkeligt til at anse formidleren for at have forhandlet eller arrangeret vedkommende handel.

Spørgsmålet er herefter, hvornår i forhandlings- eller arrangeringsprocessen en tilladelse senest skal foreligge.

I tilfælde, hvor formidleren er en mellemmand mellem erhverver og overdrager, bør der stilles krav om indhentelse af tilladelse, inden formidleren har gjort overdrager og/eller erhverver bekendt med både modpartens identitet (eller tid og sted for levering) og andre væsentlige elementer i den pågældende våbenoverførsel, f.eks. våbnenes art og antal, nærmere leveringsbetingelser eller lignende. Derimod bør der som udgangspunkt ikke kræves tilladelse for at en formidler – uden at modpartens identitet eller tid og sted for levering afsløres – f.eks. retter henvendelse til en våbenproducent med forespørgsel om dennes mulighed for at levere bestemte våben eller til en våbenhandler om dennes interesse i at af tage bestemte våben. Det bemærkes i den forbindelse, at en våbenformidler eventuelt skal foretage en række forgæves forespørgsler af denne art, inden en potentiel sælger/køber findes og en egentlig forhandling eller arrangering kan påbegynde.

I tilfælde, hvor formidleren selv har eller får ejerskabet til de pågældende våben, bør der stilles krav om indhentelse af tilladelse, inden formidleren fremsætter et konkret tilbud om overdragelse eller erhvervelse samt/eller overførsel af våbnene eller accepterer et sådant tilbud. Overfører formidleren våbnene til et andet land uden at der (på overførselstidspunktet) er en anden modtager i dette land end formidleren selv, bør tilladelsen foreligge, inden overførslen sættes i værk.

2.5.2. Geografisk afgrænsning og ansvarssubjekt

Spørgsmålet om den geografiske afgrænsning relaterer sig dels til formidlingsaktiviteterne, dels til våbenoverførslerne.

Vedrørende den geografiske afgrænsning af formidlingsaktiviteterne er spørgsmålet, om alene aktiviteter (forhandling mv.) foretaget på dansk område eller tillige danskeres aktiviteter i udlandet bør være omfattet af en kommende kontrolordning. Det bemærkes, at såvel EU's fælles holdning som Wassenaars retningslinjer og OECD's principper opfordrer til overvejelser om at inddrage sådanne udlandsaktiviteter.

Et argument for at lade udlandsaktiviteter være omfattet af kontrolordningen er, at man derved undgår risikoen for, at danske formidlere omgår de danske kontrolregler ved at henlægge deres formidlingsaktiviteter til udlandet. Denne omgælsesrisiko synes nærliggende, da våben-